

Scris de VS

Martii, 30 Martie 2010 17:37

Desi vazusem dupa aplauzele puternice prelungite a la Sala Palatului ca omul a avut succes (si inca are), cand am iesit de la concertul lui Perry de aseara, dupa ultima piesa, Severance, am vrut sa aflu pareri. In afara de cateva figuri plictisite (ale caror maini erau rosii de la clampanit), am primit numai "extraordinar, ce muzica sensibila!", si chiar "stii daca se face vreun after-party cu ei si unde?" Din pacate nu...

Gasesc ca Dead Can Dance este o trupa care suna foarte bine, desi fara nici o directie, fara o linie, cu feeling dar fara pasiune, care si-a gasit fortuit substanta in contextul unei perioade de mare creativitate. Si ca sa fiu franc, o trupa care a aparut dupa Cocteau Twins si s-a despartit dupa acestia. Albumul solo al Perry (Eye of The Hunter) nu e diferit, iar The Ark, ratiunea turneului, ce va sa apara in luni la Cooking Vinil nu mi se pare diferit.

Sala a fost mai mult plina decat goala, si Perry a ajuns de la prima piesa (DCD), The Arcane, direct in inimile oamenilor care, cu barbiile ridicate si ochii mijiti, miscau usor din gat. Publicul lui Brendan sunt oamenii buni, sensibili, pe care piese ca Winter Sun, This Boy, Utopia (de pe The Ark) si inca 3 noi, i-au mangaiat. Vocea soporifica le-a incalzit inimile, iar alternativul caldut cu tente de Pink Floyd pe duca i-a incantat.

Chiar, sunt curios care o fi lista de auditii a lui Brendan... Coveruri dupa Tim Buckley (Dream Letter) sau Piano Magic (You Never Loved this City) ne fac o idee. Mi-a placut de multe ori vocea care-mi amintea placut de Justin Sullivan sau, neplacut, Chris Martin. Piese DCD (The

Scris de VS

Martii, 30 Martie 2010 17:37

Carnival is Over, Passage in Time de pe primul), sau Spirit, cantata excelent la primul bis, mi-au evocat o umbra din seva Simple Minds s.a. De pe albumul din '99 a bagat Medusa si The Voyage of Bran.

Nostalgia a fost setarea de baza, iar teme ca alienarea ("I'm invisible" etc.) mi-au provocat compasiune. Muzica britanica deci, performata excelent de trupa lui de poli-instrumentisti unde toba suna simplu si saltaret, basista vibranta post-punk, chitarile de multe ori harsaite si agresive, lautele – laute si clapele – Vanghelis. Perry are si umor, intre doua piese, dupa un lung si concentrat acordaj al instrumentelor, pentru complexitatea bucatii ce urma, Perry incalzind (daca mai era nevoie) publicul: "Let's rock!"

Bisurile, o setare obligatorie si caraghioasa a oricarui concert, au venit dupa minute intregi de aplauze necontrolate (fiecare dintre runde), impreuna insumand 3 piese. Am plecat cu impresia ca Perry, in clipa tragică a ultimei suflari, va avea doar doua regrete: ca nu are melodie si ca nu a omorat pe cineva. Regretul meu este ca nu am putut sa ma manifest frenetic.